

Ivo Krbek, univerzitetski profesor i akademik: *UPRAVNO PRAVO FNRI*, II knjiga, Beograd, „Savremena administracija”, 1957, 335 str.

У другој књизи свог уџбеника проф. Крбек прво је изложио општа и заједничка правила о органима државне управе посвећујући посебно пажњу организацији и делатности народних одбора, централне управе, специјалних служби и Југословенској народној армији. Поред тога у посебним главама обрађени су: управљање установама и друштвено управљање; појам и делатност друштвених и привредних организација а нарочита пажња посвећена је управном акту, управном поступку и прекршајима.

И поред све динамичности нашег управног права, проф. Крбек је и у овој својој књизи успео да прегледно и систематски обради сложenu материју коју излаже. Посебно ваља истаћи главе посвећене органима државне управе, управном акту, управном поступку и прекршајима. И ова књига проф. Крбека крцата је материјалом, ставовима писца и сложеним проблемима нашег управног права, те се само може препоручити као и све остале његове књиге, чија је појава увек претстављала допринос нашој правној науци и нашем управном праву.

У овом кратком напису којим само бележимо појаву најновије књиге проф. Крбека могли би скренути пажњу да се све више истиче потреба за проучавањем термилошких проблема у нашем праву а посебно у управном праву. Да ли, на пример, задржати израз *адресат акта или странка* (стр. 199, 203); да ли *налог или намет* (као додатак управног акта — стр. 201); да ли *наредба или уредба* (стр. 184); да ли *предмијева или претпоставка* (стр. 204); да ли *престанак или утрнуће дјеловања* (стр. 211), итд. Можда се може објаснити да су одређени изрази већ одомаћени правни изрази у извесним деловима наше земље и да од тога не би требало правити проблем. Свакако да се извесне чврсте увржене језичке особености односно изрази не би ни могли уклонити, али би и тада било целисходније за разумевање, уколико се не би сложили на заједничком изразу, да се у случају потпуног разликовања оба израза ставе један поред другог као што то негде, али не свуда, чини и проф. Крбек. Све то указује да би ваљало приступити уједначавању наше правне терминологије али би овај посао морао бити организован, са одређеним планом рада и са учешћем најпозванијих наших правника и филолога како би студиозним и савесним проучавањем у догледном времену било решено и ово питање. Што пре то боље.

Д. Ђ. Денковић

Karl Larenz: *GESCHÄFTSGRUNDLAGE UND VERTRAGSERFÜLLUNG*. München und Berlin, C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, 1957, 195 S.

Питање примене клаузуле *rebus sic stantibus* у области грађанског права добија све већи значај, нарочито с обзиром на то да је данас извршење уговора у разумним границама могућности уговорних страна од интереса како за њих саме, тако и за заједницу којој припадају. И наше Опште узансе за промет робом у чл. 55—59 садрже правила о овој клаузули. У овим правилима нарочита пажња је посвећена питању услова под којима се може тражити измена и раскид уговора због промењених околности. С обзиром на то да Карл Ларенц у својој студији анализира баш питање тих услова, скоро да није ни потребно истаћи колико нам ова студија може користити.